

Written by
Sunday, 24 August 2008 14:43 -

மறேற்சிசையில் வானத்தில் பொன்னு ருக்கு
வள எத்தில் சம்பருதி மிதக்கும் நரேம்!
வறே கண்ணி யாளொருத்தி சோலை தன்னில்
விளையாட நின்றிருந்தாள் மயிலைப் போல!
காற்றடித்த சோலையிலே நரேம் பார்த்துக்
கனியடித்துக் கொண்டுசலெம் சலெவப் பிள்ளை
ஆற்றுவளெம் பாலாசை வளெம் துண்ட
அவளிடத்தே சிலசொன்னான். பின்னுஞ் சொல்வான்:

விரிந்தொரு வானத்தின் ஒளிவள எத்தலை
விரைந்துவந்து கருமகேம் விழுங்கக் கட்டும்!
இருந்தவயில் இருளாகும் ஒருகணத்தில்!
இதுஅதுவாய் மாறிவிடும் மறுகணத்தில்.
தெரிந்ததுதான்; ஆனாலும் ஒன்றேயொன்று!
தெளிந்ததூர் உள்ளத்தில் எழுந்த காதல்
பருந்துவந்து கொத்துமன்றும் தணிவ தில்லை;
படதிரண்டு வந்தாலும் சலிப்ப தில்லை!

கன்னத்தில் ஒருமுத்தம் வைப்பாய் பண்ணே,
கருதுவதிற்பயனில்லை; தனியாய் நின்ற
மின்னிவிட்டாய் எனமனதில்! பொன்னாய்ப் பவாய்
விளைந்துவிட்டாய் கண்ணத்திரில்! என்று சொன்னான்.
கன்னியொருவார்த்தையென்றாள். என்னவென்றான்;
கல்வியற்ற மனிதனைநான் மதியேன் என்றாள்.
பன்னிற்பண்பிதனென்று தன்னைச் சொன்னான்.
பழச்சுளையின் வாய்திறந்து சிரித்துச் சொல்வாள்:

பெருங்கல்விப் பண்பிதனே உனக்கோர் களேவி;
பெண்களுக்குச் சூதந்தரந்தான் உண்டோ? என்றாள்.
தரும்போது கொள்வதுதான் தருமம் என்றான்.
தராவிடில் நான் மறேற்கொண்டால் என்னவென்றாள்.
திரும்பமா காதவள்தன் பெற்றோரின்றிச்
செயல் ஒன்று தான் செய்தல் அதர்மம் என்றான்.
மரவாழ்கை கின்றாயே, நானும் என்றான்
மாதா பிதாவின்றி விடைசொல்வனோ?

என்றுரைத்தாள். இதுகடேட்டுச் சலெவப் பிள்ளை
என்னடே, இதுஉனக்குத் தெரியவில்லை;
மன்றல்செயும் விஷயத்தில் ஒன்றில் மட்டும்
மனம்போல நடக்கலாம் பெண்கள் என்றான்.
எனமனது வறேொருவன் இடத்திலென்றே
இவனிடப்பீடிகையைப் பறக்கச் செய்தாள்.
உன்னலத்தையிழக்கின்றாய்; வலியானே
உனக்களிப்பனே இன்பமென நெருங்கலானான்!

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:43 -

அருகவளும் நெருங்கிவந்தான்; தன்மலே வதைத்
ஆர்வந்தான் எனநினைத்தான்! இமகைக்கு முன்னே
ஒருகையில் உடவாளும் இடது கையில்
ஓடிப்போ! என்னுமொரு குறிப்பு மாகப்
புருவத்தை மலேறேறி விழித்துச் சொல்வான்:
"புனிதத் தால் என்காதல் பிறன் மலேனென்று
பரிந்துரைத்தனே! மறேச்சென்றாய்! தனிநீத காதல்
படதிரண்டு வந்தாலும் சலியா" தனென்றான்.

ஓடினான் ஓடினான் சிலவப் பிள்ளை
ஓடிவந்து மச்சு விட்டான் என்னிடத்தில்.
கபிஇரு நிறுபுலி எதிர்த்த துண்டோ?
கொலையாளி யிடமிருந்து மீண்ட துண்டோ?
ஓடிவந்த காரணத்தகைக் கேட்டனே. அன்னனோன்
உரைத்துவிட்டான்! நானவற்றைக் கேட்டு விட்டனே.
கோடிஉள்ளம் வணைடுமிந்த மகிழ்ச்சி தாங்கக்
குலங்க நகைத் தயுரைத்தனே அவனிடத்தில்:

"சிலவப் பிள்ளாய்! இன்று புவியின் பணைகள்
சிறுநிலையில் இருக்கவில்லை; விழித்துக் கொண்டார்!
கொல்லவந்த வாளானீ குறசைசொல் லாதே!
கொடுவாள் போல் மற்றொருவாள் உன் மனவை
மெல்லிடையில் நீ காணாக் காரணத் தால்,
விளையாட நினைத்துவிட்டாய் ஊர்ப்பணைகள்மலே!
பொல்லாத மானிடனே, மனச்சான்றுக்குள்
புகுந்துகொள்வாய்! நிற்காதே!" என்றனே; சனென்றான்.

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp165pennulagam.htm#dt133>